

Уважение, почит , възхищение и обич- това са част от чувствата, които се съчетават в моите мисли и спомени за легендарната професор Лили Атанасова. Имах огромното щастие да бъда в класа ѝ и възможността да се докосвам и черпя от нейния изключителен талант. Авторитетът и ерудицията, които притежаваше, бяха стимул да се стараем в постигане на най-доброто. Тя беше винаги майчински загрижена за нас и успяваше да ни помага много деликатно, без да навлиза в личното ни пространство. Умееше да коригира недостатъците като съхраняваше ценното и индивидуалното, което притежаваме. Госпожа Атанасова е един от малкото педагози, които успяваха да отглеждат, развиват и насърчават таланта, без да оставят своя авторитарен отпечатък. Та нали ярката индивидуалност е завладяващата магнетичност и предпоставка за неподражаемата интерпретация ? Нашата учителка беше широко скроен човек, чужд на всякакъв консерватизъм и умееше да открива всичко ценно и интересно в новото и различното. Радваше се на високите постижения не само на своите възпитаници и умееше да стимулира творческата свобода, решителността и смелостта, когато бяха насочени във вярната посока. Беше възискателна, прецизна и напълно отдадена в работата си. Тя забравяше часовника, когато обстоятелствата го налагаха, а щом седнеше на пианото и засвиреше, беше истинска възшебница и ваятелка. Нейното туйше бе неподражаемо, а емоционалното въздействие завладяващо и незабравимо. Особено непримирима беше към фалша, безвкусицата, некачествения звук и липсата на съдържателност. Изискваше от нас да знаем не само за творбите, които изпълняваме, но и за цялостното творчество на автора, епохата и настояваше да слушаме различни интерпретации.

Професор Лили Атанасова съчетаваше в себе си качествата на големия Музикант, големия Педагог и големия Човек. Наред с това беше скромна и особено сдържана по отношение на собствената си личност . Това е присъщо само на духовно най-извисените, а тя бе именно такава.

Големият шанс да получи образованието си под грижите на този истински колос в българската клавирната школа провокира у мен желанието да предам на своите учениците колкото се може повече от тези прекрасни качества и умения. Нашата учителка до последния си дъх се интересуваше

от всички професионални и житейски въпроси, свързани с нас. Тя се радваше на успехите ни и страдаше, когато имахме затруднения с искрено майчинско чувство. В нейното голямо сърце имаше място за всички и тя не забравяше никого. Това беше безценна подкрепа и опора. Дори и сега духът ѝ е с мен, а паметта е мост между минало и настояще.

Винаги ще нося в сърцето си безгранично преклонение и огромна благодарност към моята скъпа учителка.

Богомила Няголова

преподавател по пиано в Национално музикално училище „Любомир Пипков“ София